

a molnárpali

él egy copfos, cingár pasi. hol is? most éppen Komlón.
a molnárpali.

az északi széllel tán fél mázsát is nyomhat, a délivel jó, ha huszonöt
kilót... mert, persze, imád röpülni...
ebben mindnyájunk rokona.

ha vonó van a kezében, akkor tán egy tonnát is nyom a copfos cingár.
mert, ha nem tudnád, a muzsika – nehéz...

könnyedén nagyonnehéz...

úgy rángatja a gyantás szárazfát, ahogy Mérán, Ördögősfüzesen kop-
tatták azt hajdanán.
muzsikában ősapánk ő.

lakik pedig a copfos cingár az ákombákom uccában.

törékeny, színes tükörcserepek, félbemaradt szavú betűkompániák,
apró csillagos foltok, ölelkezős pacák, bimbósan elágazó indák, tea-
szacskók, roppanó száraz gallyacskák között... papíraszfaltokon, vá-
szonréteken, keret-kerítések alján...

lelkiismeretünk gyanánt.

a copfos cingár hitében nyíló mezei virágok ringatóznak. vásznain, papírlapjain arcpirító nászt ül a csönd magunkba-szállva töredező emlékezetünk, széjjelforgácsolódo valóságaink mozaikokba rendezett harmóniája körül. képei épülnek és lebomlanak egyszerre. ugyanabban a pillanatban, mégis egymást kerül(get)ő idősíkokon.

csapdát állít képein az időnek. foglyul ejti. fityiszt mutat neki. tükröt tart elének. melynek síkjai az erdő szálfaiba, a mező fűszálaiba töredeznek. tükröt, mely mindenüvé ellát emberi tartalmainkban. legféltebb, legmélyebben őrzött zúgainkba, kabátunk, fehérneműnk alá is. jóbarátunk tehát.

kicsit talán kényelmetlen jóbarátunk...